

ЗА БЪЛГАРО-МОХАМЕДАНСКАТА НАРОДНА ПЪСЕНЬ

Голъмо е художественото богатство на нашето народно творчество. Презъ течение на въкове българскиятъ народъ е творилъ своитъ безименни произведения, въ които е отразилъ все-странно характернитъ черти на своя битъ, на своята материална и духовна култура, обичаи и нрави, борби и стремежи. Отъ цялото народно творчество, обаче, най-типичната честъ — огледалото, така да се каже, въ което се вижда живия ликъ на народната душа — е народната пѣсень. Тя е най-свидната рожба на неговия духъ — вънецътъ на самобитния му гений. Тя е благо словената пѣсень на неговия трудъ, тя е и знамето въ националнитъ му борби за свобода и независимостъ. Та нали сжщата тази пѣсень доведе до най-чудесна и съвършена форма най-великиятъ синъ и пѣвецъ на българския народъ Хр. Ботевъ?

Ето защо нашата народна пѣсень се явява като едно ценно наследство въ българската национална култура. За това тя трѣбва да бжде разглеждана и изучавана не само отъ ученитъ — специалисти, но и отъ широкитъ народни сръди.

Като голъмъ клонъ отъ общобългарската народна пѣсень се явява родопската такава, а въ нея е включена и българо-мохамеданската народна пѣсень.

Общата характеристика за българската народна пѣсень е въ сила и за българо-мохамеданската такава. Много и най-разнообразни сж елементитъ, които посочватъ за тѣхното сродство. Това е най-напредъ сочниятъ и запазенъ,